

Z deníku investorky

*Jak podnikat
a nezbláznit se*

*Margareta
Křížová*

Biz books®

Z deníku investorky

Jak podnikat a nezbláznit se

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Margareta Křížová

Z deníku investorky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Z deníku investorky

*Jak podnikat
a nezbláznit se*

Margareta Křížová

BizBooks
Brno, 2018

Z deníku investorky

Margareta Křížová

Obálka: Petr Gremlica

Foto na obálce: Kateřina Nováková

Ilustrace: Minka Dočkalová

Odpovědný redaktor: Martina Rybičková

Technický redaktor: Jiří Matoušek

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-265-0761-1

ISBN e-knihy 978-80-265-0772-7 (1. zveřejnění, 2018)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Informace o knihách z nakladatelství BizBooks:

www.bizbooks.cz

www.facebook.com/NakladatelstviBizBooks

www.twitter.com/BizBooks_knihy

Vydalo nakladatelství BizBooks v Brně roku 2018 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 31 865.

© Albatros Media a. s., 2018. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA a.s.

OBSAH

NEŽ ZAČNETE	7
A kdo vám sliboval, že život je růžová zahrada?	8
Podnikání není věda	9
Jak zatočit se strachem v kuchyni i v byznysu	11
Klidně občas prokrastinujte	16
Co je dobré si přiznat	16
Začít jednou musíte, ať chcete sami, nebo vás život donutí	18
Mobilizace	20
Co nejhoršího se může stát	22
Na gauči nic neuvaříte, ke sporáku z gauče je daleko aneb komfort zóna je fajn, ale nic se v ní neděje	23
Necpěte se tam, kde vám to opravdu, ale opravdu nedělá dobře (nebo vás tam nechťejí)	25
Nemusí každý vědět, co všechno neumím	27
Nápady a sny	29
Měl bych udělat, chystám se, plánuju...	30
Jak si správně přát	32
Nikdo to za vás nerozjede	33
Učte se od těch, co to už dokázali, ptejte se, jak konkrétně to udělali	35
Závist	37
Malé cíle	38
Disciplína – bez ní to nedáte	39
Odmítnutí	41
Buďte autentičtí neboli buďte sami sebou	44
JE ČAS TO ROZJET	47
Jak se můj byznys bude jmenovat	48
Hod'te to na papír aneb byznys plán na balicím papíru	49

Byznys model aneb zákazník, nebo uživatel	62
Finanční plánování	63
Ještě to nemám úplně spočítaný	66
Průšvih, přišlo tisíc objednávek	68
A mohl byste mi prosím zaplatit aneb jak si říct o peníze	70

KDE NA TO VZÍT PENÍZE 73

Podnikat se dá, i když nemáte bengál na peci	74
Kde vzít peníze na rozjezd	75
Kaskadéři a šílené půjčky na rozjezd podnikání	77

DOBRÁ PREZENTACE JE POLOVINA ÚSPĚCHU 79

Elevator pitch	80
Jak (ne)zvorat prezentaci	82
Připravte se na hnusné dotazy	83

O INVESTORECH 87

Jak se loví investor	88
S čím vám investor určitě nepomůže	90
Co chce investor vědět	91
Podnikatel na grilu	92
Jak jednat s investorem, když už musíte	94
Confidentiality smlouva neboli endéáčko	97

CO SE HODÍ VĚDĚT O PODNIKÁNÍ 101

Ať chcete, nebo ne, občas musíte oslovit úplně cizí lidi	102
Networking	105

JAK SE DOSTAT DO MÉDIÍ 109

Prostě to zkuste	110
A jak jsem se teda dostala do Dne D	112

Hejteri	113
A ještě pár tipů jak na PR	114

KDYŽ SE ZROVNA NEDAŘÍ 117

První krize	118
Totální vyhoření	119
Jak se léčit z vyhoření	120
Klidně dělejte šílené věci	125
Moje rituály	127
Když dojdou prachy	131
Na úřadu práce	131

SRÁŽKA S BLBEM, SAMOŽEREM A TAK PODOBNĚ 135

Arogance	136
Dědek z Humpolce	137
Natřásání peří	138

A JEŠTĚ PÁR TIPŮ, CO BY SE VÁM MOHLY HODIT 141

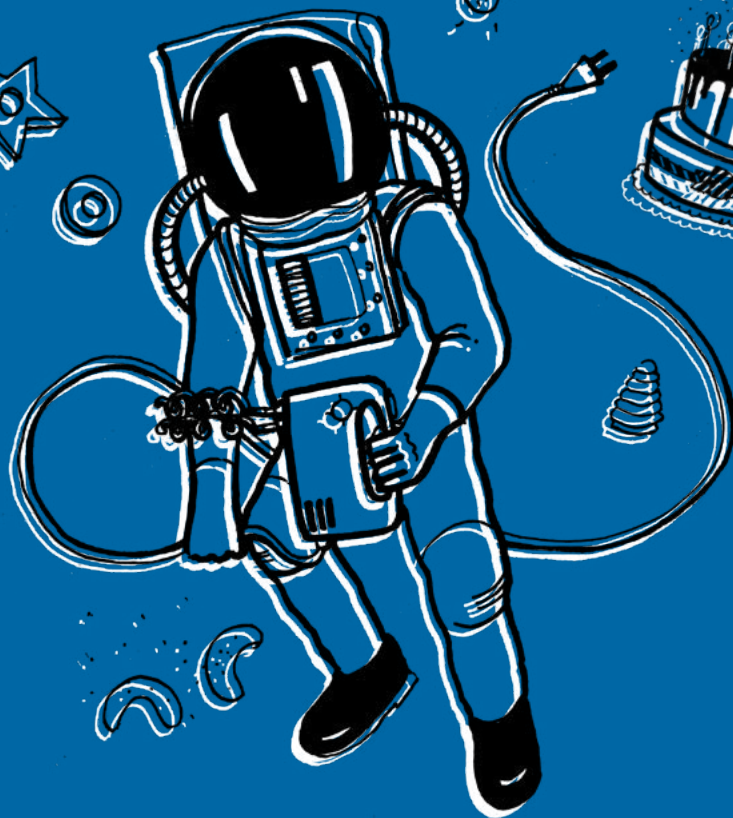
Small talk	142
Dluhopisy pro šejka jsou v Čechách každému ukradený	144
Globální podnikatel potřebuje překladatele	145
Mýtus zvaný work life balance	148
Já tomu nerozumím	151
Podnikání po padesátce	152
A na závěr	154

Co poslouchám, sleduju a vám by se to taky mohlo hodit	156
Kdo je Margareta Křížová	158

Napsat knížku není jen tak. Navíc napsat knížku, v níž člověk šíří moudra a rady, je ještě těžší. K tomu přičtete autocenzuru, tohle ne, to by bylo blbý, trapný, divný, lidi by se smáli...

Až jsem si řekla: buď teď, nebo nikdy – jdu do toho. Tady jsou mé vážné i méně vážné postřehy a zážitky z podnikání a je na vás, jak s nimi naložíte. A jestli vás to čtení bude alespoň trochu bavit, budu moc ráda.

NEŽ ZÁČNETE

A KDO VÁM SLIBOVAL, ŽE ŽIVOT JE RŮŽOVÁ ZAHRADA?

Stále mě překvapuje, kolik lidí si stěžuje na život. To je nefér. Za co? Proč zrovna já? Tohle si fakt nezasloužím. Skoro jako: „Kdybych to byl býval věděl(a), tak bych na tenhle svět nechodil(a).“

Vždycky si říkám, jestli jsem něco prošvihla, ale fakt jsem si ničeho nevšimla. Čeká na nás snad v porodnici uvítnací výbor? Říká snad někdo „Vítej v tomto nádherném světě. Slibuji ti překrásný život. Právě vstupuješ do růžové zahrady, nemohli jsme se dočkat, abychom ti sypali na cestu růžové lístky. Přeješ si snad nějakou hudbu? Máme na výběr, klasiku, jazz i rap. Vždy bude vše spravedlivé, žádná příkoří, žádné srážky s blbcem. Jak se někde blbec objeví v tvé blízkosti, hned ho poženeme dále od tebe.“?

PROČ
ZROVNA
→ JÁ??

Pokud si dobře pamatuji, nikdo takový, alespoň u mé postýlky, v porodnici nestál. Nikdo blbce z mé cesty neodháněl. Nikdo se nestaral o to, abych nikdy nepoznala stres, nervy, vztek, lítost či pocit nespravedlnosti.

Klidně brečím a vztekám se nad nespravedlností, lituju se a ptám, kdo mi posílá do cesty blbce, ale беру to tak, jak to je, a žiju si dál. A když občas zabloudím do růžové zahrady

a potkám lidi moudré, inspirativní a veselé, jo, ta radost, říkám si, díky, přece jen existuje spravedlnost.

PODNIKÁNÍ NENÍ VĚDA

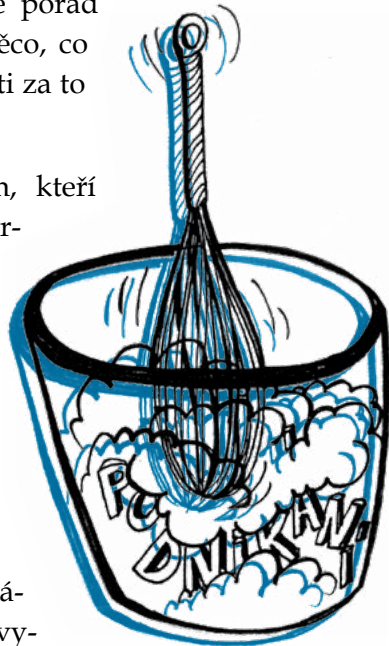
Z rozjezdu podnikání se dělá věda a člověk má poslední dobou pocit, jako by mohl podnikat jen kandidát věd v kybernetice nebo ten, kdo se chystá na výpravy do vesmíru.

Opak je pravdou, podnikání je pořád jedno a to samé. Nabídní mi něco, co potřebuji nebo se mi to líbí, a já ti za to zaplatím.

Takže co zbývá nám ostatním, kteří nejsme kybernetici ani vesmírní inženýři? Musíme to zkusit i my, absolventi knedlíkárný neboli hotelové školy. Byznys a vaření mají hodně společného.

Musíte mít chuť a energii do-táhnout kýžený recept do finále.

Musíte mít alespoň základní nádobí a náčiní, ale nemusíte mít vy-tuněný robot za 15 tisíc korun. Stačí ruční šlehač.

Musíte mít dobré ingredience, bez těch lze vařit jen těžko. Základní znalost toho, co chcete dělat. Například že bábovka se obvykle nevaří z květáku a petržele a že do kynutého těsta se dává droždí. Stejně tak musíte vědět, že na jaře je nutné zasít, abyste mohli v létě sklízet, pokud se rozhodnete otevřít si zahradnictví.

Je potřeba mít trpělivost a disciplínu. Maso se prostě neupeče za dvacet minut, ani kdybyste ho na kolenou před troubou prosili, a stejně tak svůj byznys nerozjedete za týden, ani kdybyste se přetrhli.

Disciplína a mírná pokora jsou nezbytné. Občas jsem v kuchyni machrovala a ingredience přidávala od oka, tady trochu mouky, tady máslo od oka, a... ono se to zdrcló. Na druhou stranu i trocha improvizace někdy neuškodí, jen je třeba vědět jak. Mouku zásadně neprosívám a jde to taky, máslo nepřepouštím, protože úplně nevím jak, a rozpuštěné a nepřepuštěné máslo je taky fajn, pořád je to máslo.

A nakonec trocha skromnosti. Rozhodně neplatí pravidlo, že vařit skvělé pokrmy je možné jen v luxusní, obrovské a perfektně zařízené kuchyni. Pokud je kuchař ňouma, uvaří zase jenom blaf. Vzpomeňte si na školní jídelny: v obrovských vybavených kuchyních se vařila UHO (univerzální hnědá omáčka) a průsvitná koprovka. **FUJ!**

Naopak v malé a prakticky zařízené kuchyni vykouzlí kreativní kuchař zázraky. Takže ani luxusní kuchyň, ani kanceláře na Wall Street, případně na jiné hlavní třídě, nejsou zárukou úspěchu.

A ještě jedna věc: prezentace.

Můžete vařit jak pánbůh nebo Julia Child, ale pokud to fláknete na oprýskaný talíř, přidáte příbor z hliníku, směla. Ale naložte obyčejnou, do křupava upečenou vepřovou na hezký talíř, přidejte pár knedlíků, zelí bílé, kousek dál červené. Hezký příbor a lněný ubrousek a vedle orosenou sklenici piva. I kdyby knedlíky byly trochu gumózní (ale fakt jen trochu), je velká šance, že sklídíte úspěch.

Stejně je to s vaším byznysem – je rozhodující, jak o něm budete mluvit. Budete-li za uspávače hadů, nikdo vám nebude věnovat pozornost, ani kdybyste vymysleli boty s navigací. Ale když z vás bude čišet energie a nadšení a bude zjevné, že už jste se zvedli z gauče a něco udělali, je velká šance, že vás někdo vyslechne – a buď u vás nakoupí, nebo do vás bude investovat.

Tak hurá do kuchyně, začínáme. Uvařit něco malého na začátek zvládne každý. A nemyslím jenom čaj nebo vajíčka.

JAK ZATOČIT SE STRACHEM V KUCHYNI I V BYZNYSU

Strach je vlastně zvláštní věc. Všichni o něm mluví, nikdo ho nikdy neviděl, ale každý ho má. Opravdu, úplně každý zažil někdy strach, a kdo tvrdí, že ne, má poruchu paměti, nebo je lhář. Máme strach, že to nevyjde. Strach, že si o nás sousedi, rodina, známí a kdoví kdo ještě budou myslet, že jsme trapní, že jsme vždycky byli trochu divní. Máme strach, že se nám

lidi budou smát. Máme strach z neúspěchu. Máme strach, že se nám zdrčne omáčka, nepovedou se knedlíky a nevykyne těsto. To všechno se klidně může stát, ale jestli máme strach, nebo ne, na výsledek zas tak velký vliv nemá.

Existuje řada návodů, kurzů a knížek, jak se zbavit strachu. Mám pro vás jednu zprávu: strachu se nezbavíte. Můžete se s ním tak maximálně naučit žít. Můžete se naučit, aby vás strach neparalyzoval. Můžete se naučit říct: „Jasně, vím, že jsi tady, stojíš vedle mě, zbavit se tě úplně nemůžu, ale nezblázním se.“

Strach jsem měla dřív často, teď už trochu míň, ale pořád je to můj věrný společník. Když jsem studovala hotelovou školu, hodiny vaření vedla profesorka, z které měl strach úplně každý. I pánve v kuchyni se třásly hrůzou. Navíc každou hodinu takhle podivná osoba v blond paruce zahajovala proslovem o tom, jak jsme nemožní a stejně nic kloudného neuvaříme. Bála jsem se i natočit vodu do hrnce, natož zadělat těsto. Přestala jsem se bát až v momentě, kdy na mě deset minut ječela, protože našla v mém salátu brouka. No, brouka... Malinkatého broučka. Ječela tak dlouho, až už jsem si řekla, že horší to být stejně nemůže a víc ječet nejde. Z vaření jsem v pololetí dostala za tři, ale kupodivu šel život dál, zeměkoule se stále otáčela a i přes nález brouka v salátu jsem našla práci i manžela, kterému to nevadilo a dodnes mě považuje za obstojnou kuchařku.

Další strach jsem zažívala v době svých podnikatelských začátků: měla jsem panickou hrůzu z mluvení na veřejnosti. Byla to hrůza, která mě paralyzovala. Noc před vystoupením jsem nemohla spát a bylo mi zle. V momentě, kdy jsem měla

předstoupit před lidi (myslím tím například dva lidi) a začít mluvit, mi docházel vzduch v plicích a nemohla jsem dýchat. Srdce mi tlouklo tak, že to muselo být slyšet i venku na ulici, a chytaly mě křeče do čelistí. Něco a nějak jsem ze sebe vysoukala, ale myslím, že posluchači trpěli víc než já a bylo jim za mě trapně. Moje úžasná americká kolegyně (která měla od útlého dětství ve škole předmět rétorika) řekla: „Žádná sláva, ale příště to bude lepší.“ „Jak lepší? Právě jsem málem prodělala infarkt, srdeční zástavu, smrt udušením – a budu to zkoušet příště? Ani náhodou!“

A to jsem se mýlila. Zkusila jsem to ještě mnohokrát. Ještě mnohokrát jsem se třásla strachy, zkoušela nervy tišící léky, sklenici vína, půllitr piva, a nakonec jsem to překonala. Dneska už se nezajímám a srdce mi tlučte jen občas. A přesto, devětkrát mluvím na veřejnosti a jsem starý mazák, po desáté se něco stane, v první řadě sedí někdo, kdo mě provrtává pohledem typu „no tak se předved', ty chytrá“ a... srdce tlučte jak o závod, nestačí mi dech, mám strach. Dneska už vím, že **STRACH** má strach jedině z toho, když o něm mluvíme nahlas. Že klidně řekneme nahlas „mám strach a bojím se tak, že už to víc nejde“. Tohle strach úplně nesnáší. A proto, postavte se před zrcadlo (ideálně když jste doma sami), pěkně se na sebe podívejte a říkejte: „Mám děsný strach, hrůza mě jímá, že chci rozjet byznys a ono se to třeba nepovede (*a i kdyby ne, tak se povede něco jinýho*), mám strach, že si u mě nikdo nic nekoupí (*pokud budete prodávat to, co lidi chtějí, proč by si to nekoupili*), že když se to nepovede, pomluví mě sousedi a známí (*pomluví vás tak jako tak, tak co*). Mám strach, že tchyňně řekne, že mi vždycky říkala, ať se do ničeho nepouštím (*a protože už jí máte plný zuby, prostě to zkusíte, aby měla vztek, a navíc, co když nemá pravdu?*).“

Jestli budete mluvit před zrcadlem úplně klidně, nebo budete řvát na celé kolo, záleží pouze a jenom na vás. Ale až tenhle proslov dokončíte, zjistíte, že je vám líp, že strach tam sice pořád je, ale už to není ten sebejistý namachrovaný strach, ale je tak nějak menší a není si sám sebou tak jistý.

Snad jen jedna rada, když dovolíte. Pokud stojíte před zrcadlem a křičíte „mám strach, protože jsem si půjčil od lichvářů milion, a pokud ho nesplatím do dvou měsíců, nejspíš mi seberou střechu nad hlavou“, chápu, že se bojíte, já bych byla strachy bez sebe. Bude asi lepší, když si od lichvářů půjčovat nebudete, protože v takovém případě byste mohli opravdu skončit pod mostem a toho se bojí skoro každý.

Přečtěte si knížku *Bůh chodí po světě vždycky inkognito*; nebojte se, není to biblické čtení, naopak moc pěkná knížka o tom, jak nedělat ze strachu vědu.

Je taky dobré se vždycky sám sebe zeptat, co nejhoršího se může stát, a pokud to není ta střecha nad hlavou... tak co?

A ještě můžete napsat STRACHU dopis. Příkládám svůj. Ten nápad není z mé hlavy, ale z hlavy Elizabeth Gilbert, autorky *Jíst, modlit se a milovat* (v originále *Eat, pray and love*) a z jejího podcastu *Magic lessons*. Je moc fajn.

DOPIŠ VLASTNÍMU STRACHU

Strachu, [samozřejmě nepíšu drahý, ani milý, ani vážený, to dá rozum]

píšu ti, protože tě mám. Mám tě, téměř každý den, a často už dopředu, někdy dokonce ani nevím proč, ale prostě tě mám.

Sedíš mi v žaludku a evidentně se nemíníš nikam hnout, proč taky, když mě znova a znova vždycky tak pěkně vyděsíš. Často se ti povede mě odradit od věcí, které bych klidně zvládla, ale kvůli tobě se o ně ani nepokusím, protože tě mám. Pochopila jsem, že tady prostě budeš, i kdyby čert na koze jezdil. Pochopila jsem, že je těžké tě chytit pod krkem, když žádný nemáš. Těžko tě nakopnout do zadku, když žádný nemáš (alespoň myslím). Tudíž buď si tu, dřep si tu, tetel se blahem, že se tě nemůžu zbavit. Budu prostě dělat, jako bys nebyl. Občas ten souboj prohraju, máš totiž rafinované metody, jak o sobě dát vědět. Můžeš mě děsit, můžeš mě lekat, můžeš se mi škodolibě chechtat, můžeš o mě pochybovat, zrazovat mě, vymýšlet strašidelné teorie, proč to nedopadne, všechno zkrachuje a nic nevyjde tak, jak má. **NO A CO?** Vlez mi na záda, zalez, táhni, zmiz [případně nasad'te i silnější kalibr]. Jestli se člověk bojí, nebo ne, je pořád za jedny peníze. Od teď konec. Žádné rochnění v hrůze, co se stane. A co s tím naděláš? Vůbec nic. Nic mi nesebereš, nemáš ruce. Nic nevymyslíš, nemáš hlavu. Pořád jen ten otřepanej starej strach, žádný inovace, žádný aplikace, nemáš ani web, ani mobil, a jestli jsi do teď vystačil s **BUBUBU**, tak to už je dneska, milej zlatej, over.

Margareta

KLIDNĚ OBČAS PROKRASTINUJTE

Prokrastinace je módní slovo. Je to ale úplně obyčejná lenora, odkládání věcí na potom neboli „co můžeš udělat dnes, odlož na pozítří a máš dva dny volno“.

Z prokrastinace se stal démon. Kdo prokrastinuje, je odsouzen k zavržení, nikam to nedotáhne a je lůzr.¹ Ovšem pokud přijmeme fakt, že nejsme roboti, což dále ještě mnohokrát zopakují, můžeme si občas klidně zaprokrastinovat, ležet chvíli (slova občas a chvíle jsou důležitá), malinko lelkovat nebo si jen tak koukat kolem sebe. Svět se nezboří – pokud nebudete prokrastinovat v jednom kuse.

CO JE DOBRÉ SI PŘIZNAT

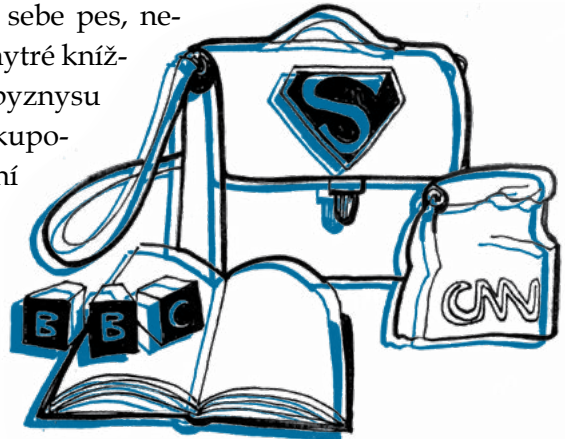

- Že téměř všichni řešíme to samé.
- Že málokdo je robot, superžena, supermuž, supermanažer, supermanažerka, nadsamec a tak...
- A že všichni jsme jenom lidi.
- Klidně **OBČAS** prokrastinuju.
- Dělán chyby, vyčítat si je sice můžu, ale vyjde to na stejno, jako když si je nevyčítám.

¹ Anglicky looser neboli ten, který nikdy nic nedokázal, a ani nedokáže.

Měla jsem období, kdy jsem se cítila jako supermanažerka. Moje úžasná americká kolegyně mi věnovala aktovku. Bylo to v roce 1991. Málo žen tehdy chodilo s aktovkou. Lidi koukali a já se tvářila, jako že „jsem důležitá, jsem manažerka a zásadně nedělám chyby“. To trvalo pár měsíců, pak už se nikdo nekoukal, protože s aktovkou začal chodit kde kdo. Párkrát jsem naražila, občas mě někdo právem utřel, protože jsem nebyla zas tak chytrá, jak jsem si myslela. Ale makala jsem na sobě, byla jsem na sebe pes, nečetla brak, ale jen chytré knížky, přemýšlela o byznysu na každém kroku, kupovala si jen motivační čtení a sledovala výhradně CNN a BBC News. Tak to už je teda dávno pryč. Už nežiju jako robot.

- Občas závidím.
- Občas piju víc Prosecca, než bych měla.
- Někdy se dívám na stupidní pořady v televizi, případně civím do zdi nebo do blba.
- Googluju sama sebe.
- Někdy si dám chleba se sádlem.
- Mlčím, když mám mluvit, a mluvím, když je lepší být zticha (i když tohle už se pomalu odnaučuju).

Ale žiju.

Mimochodem, jestli máte pocit, že jste jediní na celém širém světě, kdo nemá ve svém chytrém telefonu aplikace na zvýšení výkonnosti, nepanikařte.

Já taky ne. Teda pár jich mám, ale jinak pořád používám svoje to-do-listy a Evernote. Na ten nedám dopustit od té doby, co jsem byla u Daniela Gamrota (danielgamrot.cz) na kurzu, kde mi vysvětlil, jak se Evernote používá. Píšu si a nahrávám do něj poznámky a používám webclipper neboli co si chci uložit z internetu teď a přečíst později, i když nebudu online.

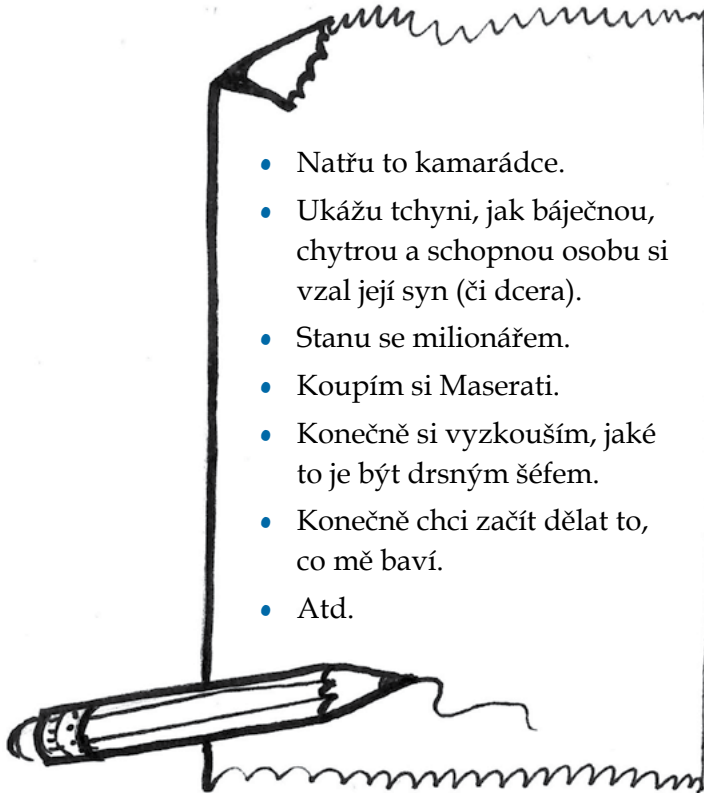
Daniel pořádá i skvělé workshopy na myšlenkové mapy, ty by se vám mohly šiknout při vymýšlení vašeho byznysu i jinde.

ZAČÍT JEDNOU MUSÍTE, AŽ CHCETE SAMI, NEBO VÁS ŽIVOT DONUTÍ

Pokud chcete začít, musíte začít, tečka. Přestat vymýšlet důvody, proč to nevyjde, ale sepsat si do notesu, na kus papíru, na zadní stranu účtenky, jak to udělat, klidně pomalu, ale začít. Co třeba sepsat si důvody proč to spustit?

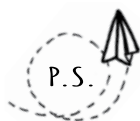
Jsem tak trochu blázen a do nových věcí jdu občas po hlavě, ale vždycky s dávkou opatrnosti. To znamená, že riskuju jen tak, abych neskončila pod mostem, nezruinovala sebe ani rodinu a zbylo mi pár drobných na skývu chleba, případně hezké boty. Velké investorské hvězdy vyžadují vrhnout se do

podnikání na plno. To znamená dát výpověď v práci v pondělí a v úterý už rozjíždět byznys. Rada je to super, ale velké investorské hvězdy jsou zřejmě za vodou neboli mají nasušino, tudíž je netrápí, jak zaplatí složenky.

Ale prásknout v pondělí s prací a začít v úterý podnikat je skvělá představa pouze za předpokladu, že se ve středu začnou hrnout zákazníci. Což se většinou neděje: když budete mít kliku, první zákazník se zastaví v pátek nebo v sobotu, ale dalšího kvartálu. Tudíž na tyhle královské rady nedbejte,

pokud nemáte bengál na peci² neboli majlant a v bance melouna (minimálně). Chodte dál do práce a svůj byznys rozjíždějte pomalu. Znamená to, že budete pracovat na druhou směnu, nejspíš do noci, utratíte víc peněz za kafe, ale tak to prostě je.

Čekat na to, až budete připraveni a nastane ten správný moment, je jako čekat na soudný den. Přečtěte si knížku *Tak kopni do tý bedny*, je inspirativní.

MOBILIZACE

Před řadou let jsem v naší společnosti, tehdy ještě jako zaměstnanec s miniaturním podílem ve firmě, oznámila své šéfové, že jsem se přihlásila ke studiu. Na dotaz, kdy škola začíná, jsem hlesla, že příští týden. Strašně se naštvála a dostala jsem takový nenápadný vyhazov. Zpanikařila jsem. To asi budu bez výplaty.

² To říkala u nás doma moje babička; ne že bychom bengál na peci kdy měli, ale rčení je to pěkný.

Nahodila jsem záložní motor a uvažovala, co bych mohla dělat.

Překládat. Uměla jsem docela slušně právní a obchodní angličtinu.

Sedla jsem k telefonnímu seznamu (bylo to v dobách, kdy na internetu bylo jen pár bláznů) a udělala si seznam asi třiceti překladatelských agentur.

Pak jsem napsala dopis a těm třiceti agenturám jsem poslala nabídku, že pro ně budu překládat.

Ozvaly se dvě. Jedna mě nakonec pozvala na pohovor a překladatelský test. Uspěla jsem a pro agenturu překládala. Několik let. Výpověď jsem kupodivu nedostala. Tudíž jsem překládala po nocích a víkendech (pokud leží peníze na zemi, samozřejmě se sehnou a zvednu je, čili jasně, že jsem neřekla, „promiňte, já vlastně výpověď nedostala, tak už pro vás překládat nebudu“, to dá rozum). Nicméně dodalo mi to dobrý pocit, že kdyby náhodou, dokážu se uživit i jinak.

Důležité ovšem bylo, že jsem se zmobilizovala a dopisy agenturám odešly do dvanácti hodin od domnělého vyhazovu.

Akčnost, teď, tady a hned.

**NEMLITOVÁT SE
A NĚCO DĚLAT!**

Mluvit o tom, co udělám, je jedna věc, fakt to udělat je věc druhá, to se počítá. Určitě máte v hlavě nápad, který si v duchu hýčkáte, virtuálně je vlastně už dávno hotový. Tak teď doopravdy. Teď nastal ten moment. Odložte knížku, hrnek s kafem, sklenici vína... a **UDĚLEJTE TO.**

CO NEJHORŠÍHO SE MŮŽE STÁT

Při rozhodování, do čeho jít a do čeho ne, si představím ten nejhorší scénář, který může nastat, kdyby se to nepovedlo.

BUDU NAŠTVANÁ	JDU DO TOHO
BUDU VYPADAT JAKO BLBEC	JDU DO TOHO
PŘIJDU O PENÍZE, CO JSEM MĚLA NAŠETŘENÉ NA DOVOLENOU	JDU DO TOHO, DOVOLENOU STRÁVÍM NA CHALUPĚ
PŘIJDU O VEŠKERÉ ÚSPORY	RADŠI TO PROMYSLÍM JEŠTĚ JEDNOU, NEŽ TO ROZJEDU
PŘIJDU O MAJETEK, KTERÝ VLASTNÍM S MANŽELEM	VYMYSLÍM NĚCO JINÉHO, MANŽEL BY SE NAŠTVÁL A MOHL BY MĚ OPUSTIT
VŠICHNI MĚ BUDOU POMLOUVAT	JDU DO TOHO, ONO JE TO ZA CHVÍLI OMRZÍ, A NAVÍC VŠICHNI MĚ POMLOUVAT NEBUDOU, PROTOŽE VĚTŠINĚ LIDI JE UKRADENÉ, CO DĚLÁM
ODMÍTNOU MĚ	NO BŮŽE, BUDE MI TO LÍTO, BUDU SE CHVÍLI CÍTIT PONÍŽENÁ, ALE PŘEŽIJU TO
BUDU MUSET PRACOVAT TŘIKRÁT VÍC NEŽ DOTEĎ	JDU DO TOHO, DOUFÁM, ŽE TAK NEBUDU PRACOVAT DO SKONÁNÍ SVĚTA
BUDU SI MUSET PŮJČIT OD LICHVÁŘŮ	NEJDU DO TOHO, LICHVÁŘE NESNÁŠÍM, I TY, CO MAJÍ REKLAMY V TELEVIZI A TVÁŘÍ SE, JAKO BY SE NECHUMĚLLO A NABÍZEJÍ PENÍZE NA VŠECHNO MOŽNÉ, NAVÍC NEHCI SKONČIT POD MOSTEM

Ještě k tomu odmítnutí: lidi na vás poznají, že jste už dopředu připraveni na odmítnutí – člověk má sklopený uši, je celkově trochu přihrblej a je to, jako by říkal: „No tak už mě odmítni, vyhod' mě, ať už to mám za sebou.“ Zkuste se tvářit, že už to máte v kapse, i když chápu, ne vždycky to jde (taky jdu někdy na jednání jak spráskanej pes, jsme jen lidi).